

„Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok.” (Mt 24,42)

Máté evangéliumának ebben a fejezetében Jézus felkészíti tanítványait végső visszatérésére, amely váratlanul jön el. Az ő korában is sok probléma volt, háború és mindenféle szenvedés. Izrael népe az Úr közbelépésében remélt, aki majd véget vet a sírásnak. A várakozás tehát nem volt félelmetes, hanem inkább megkönnyebbülést jelentett, a megmentés napjának eljövételét. Jézus itt egy nagy titkot tár fel: éljük jól a jelen pillanatot, mert olyankor fog visszatérni, amikor munkában leszünk, és lekötnek a szokásos mindennapi dolgok, amelyek miatt gyakran megfeledkezünk Istenről, mert túlzottan aggódunk a jövő miatt.

„Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok.”

Legyetek éberek: ez meghívás, hogy járjunk nyitott szemmel, ismerjük fel Isten jelenlétét a történelemben, a mindennapokban, és segítsük a sötétségben élőket, hogy rátaláljanak az élet útjára. Nem ismerjük pontosan a napot, hogy mikor érkezik Jézus, ezért a keresztények állandó várakozásban élnek. Ez arra bátorít bennünket, hogy teljességgel éljük meg a jelen pillanatot, a mai napon szeressünk, ne a jövőben, bocsássunk meg most, és nem később; a valóságot éljük meg a jelen pillanatban, nem a jövőben, amikor majd időt találunk rá az amúgy is zsúfolt naptárunkban.

Chiara Lubich így elmélkedik erről az ígéről: „Megfigyelted már, hogy általában nem éled az életet, hanem vonszolod, valamilyen jövőre várva, amikor majd elérkezik valamiféle szépség? Az igazság az, hogy a szép jövőnek el kell érkeznie, de nem annak, amire gondolsz. Valami isteni ösztön arra készíttet, hogy várj valakit vagy valamit, ami elégedettséggel tölt el. Esetleg valami ünnepnapra gondolsz, vagy szabadidőre, vagy valami különleges találkozásra, de amikor ez elmúlik, mégsem leszel teljesen boldog. Újra csak visszatérsz az egyhangú és bizonytalanul megélt hétköznapiakba, és állandóan vársz valamire. Igazság szerint az életben, és a te életedben is eljön az a pillanat, amit senki sem kerülhet el: amikor eljön az Úr, és szemtől szembe találjuk magunkat vele. Ez az a »szépség«, amelyre öntudatlanul is várunk, mert boldogságra vagyunk teremtve. És teljes boldogságot csak Ő tud adni nekünk.” [1]

„Legyetek hát éberek, mert nem tudjátok, melyik órában jön el Uratok.”

Az Úr eljön természetesen mindannyiunk életének a végén, de már most felismerhetjük őt, megünnepelhetjük és osztozhatunk benne, mert valóságosan jelen van az Eucharishtiában, meghallgathatjuk és élhetjük, mert jelen van az Igéjében, befogadhatjuk őt minden testvérben és hallhatjuk a hangját a lelkiismeretünkben.

Az élet mindig nagy kihívások elé állít, és ott a kérdés bennünk: „Mikor lesz már vége ennek a szenvedésnek?”

Nem várhatjuk tétlenül az Úr eljövételét. Minden pillanatot ki kell használnunk, hogy minél hamarabb eljőjön az Isten Országa, megvalósuljon a terve, a testvériség. Minden kis tett, amely szeretetből fakad, minden apró figyelmesség vagy mosoly folyamatos és termékeny várakozássá alakítja az életünket.

Paco kórházi lelkész Spanyolországban. Sok idős beteggel találkozik, akik súlyos betegségben szenvednek. Ezt mondja: „Bekopogtam az egyik idős beteghez, aki csúnyán és fennhangon szokott beszélni a hit ellen. Egy pillanatra elbizonytalanodtam, de aztán Isten szeretetéről akartam tanúságot tenni. Beléptem hozzá, amennyire csak tudtam kedves mosollyal, és a szentségek szépségéről kezdtem beszélni. Megkérdeztem, hogy szeretne-e ezekhez járulni. »Hát pesze!« – hangzott a válasz. Meggyónt, megáldozott és fölvette a betegek szentségét. Ottmaradtam nála még egy kicsit. Derűs és nyugodt volt, amikor eljöttem, a lánya pedig, aki ott volt vele, nagyon elcsodálkozott.”

Letizia Magri

[1] C. Lubich, *Az élet igéje* 1978. december

forrás: fokolare.hu